

7

רוזי שלחה את אצבעותיה לעבר הכיס האחורי שבו הצפינה את הפרלינים, קילפה במהירות את העטיפה הסגולה המרשרשת ודחפה שלוש יחידות לפה כמעט בו זמנית.

“ככה אני גם טועמת את הנוף”, הסבירה לעצמה בשכנוע פנימי עמוק. “נוף שווייצרי הולך עם שוקולד שווייצרי...”

רק שהנוף לא היה דומה בכלל לנוף של הגלילות. היה בו משהו פראי, חסר סדר. כיפות לבנות של קרח על פסגות לא סימטריות, צוקים אפורים ועצי מחט ענקיים נעוצים על המדרון בזווית כמעט אלכסונית. רוזי אהבה נופים שנראו כמו גלילות, שעליהם נסעו רכבות מלאות תיירים ומצלמות.

אבל היא כאן לגמרי לבד, נוסעת יחידה בקרון רעוע ברכבת שעושה את דרכה במעלה הנוף המוזר, בואכה קסלפראו.

קסלפראו. משאת נפשה. התגשמות כל חלומותיה. עכשיו הולכת קסלפראו והופכת למציאות. רוזי אהבה חלומות. עם המציאות הייתה לה תמיד נטייה להסתבך.

משכה מהכיס עוד פרל'ין.

מממ... תבורך דודה צירה שדחסה הבוקר לכיסיה פרלינים על פרלינים כאילו ידעה שתזדקק להם. תבורך דודה צירה שהכינה עבורה רק ללילה אחד את החדר הסגול עם הכילה הלבנה והווילונות הרקומים.

"ספרי לי על קסלפראו!" הפצירה בה רוזי כמעט מהרגע שבו נחתו רגליה בציריך.

"קסלפראו..." חייכו עיניה של דודה צירה. "מה יש לספר שעוד לא סיפרתי לך רוזילה? גדלת על סיפורי קסלפראו..."

"ספרי לי שוב על מיס הרפר!"

"הו, מיס הרפר", הרצינו פניה של דודה צירה. "על מיס הרפר אי אפשר לדבר. את מיס הרפר צריך לפגוש, ואת זה את תעשי מחר. כדאי שתיכנסי מהר למיטה לכבוד הפגישה הזאת.. הרכבת יוצאת בשש ושלוש דקות, ובשווייץ הרכבות נוסעות בזמן".

רוזי לא הרפתה. חקרה והפצירה עד שדודה צירה כיבתה בבת צחוק את האור בחדר הסגול וסגרה את הדלת בנקישה החלטית.

בחוץ שרק הסתיו שריקה חרישית, מזכיר לרוזי שהיא מאחרת, ששנת הלימודים נפתחה באלול, כשהקיץ עוד שטף את ההרים בזהב. עכשיו היא תהיה ה'חדשה' היחידה בכיתה. לא הצורה האידיאלית לפתוח שנה - ידעה - ובכל זאת, חתונתה של דודה רוחל בירושלים הייתה שווה כל עיכוב שבעולם.

מכיס כותונת הלילה שלפה תמונה חמימה, טרייה, שהצלם פיתח במיוחד בשבילה.

דודה רוחל בשמלת כלה ענקית, לצידה דודה צירה - הדורה ואלגנטית, אמא -דקיקה, בבגד מאופק, שרשרת פנינים לצווארה, והיא - רוזי - בשמלת חלומות פורחת בגון אפרסק.

"שושלת תלמידות קסלפראו", צחקה אז דודה רוחל. היא חיבקה את אחייניתה הנרגשת בכוח. "ברוכה הבאה למועדון, רוזי".

והמצלמה הבזיקה.

עיניה של דודה רוחל מלאות צחוק, של רוזי נוצצות, של צירה מחייכות בנעימות. רק מבטה של אמא מצועף. בתה היחידה נוסעת. בעוד פחות משבוע יהיה הבית הגדול דומם. מי ימלא את הפינות בצחוק, למי יכינו ידיה כריכים מפנקים בכל בוקר?

הרכבת האטה את קצב נסיעתה, מיטלטלת בטשטוש על פסי העץ הישנים. לבסוף התיישבה דעתה והיא פנתה לנתיב צדדי רעוע. רוזי נעורה משרעפיה והציצה מבעד לחלון.

שלט קטן נעוץ באדמה הלחה ציין באנגלית ובשווייצרית: ליצירוטי.

ליצירוטי - היא יודעת - זה כבר ממש קרוב. הפרלינים החליקו במהירות במורד הגרון שלה. הצמידה את אפה אל הזוגית, יודעת שעליה לנצור את תמונת הכפר ליצירוטי בתוכה. הרי הנה היא כאן, בחודש חשוון, בשנת תשמ"ח, מטיילת בתוך העבר של אימה ושל דודותיה. כמו שגרירה חשובה במסע הנצחה היסטורי. ודאי תכתוב על הרגע הזה ביומן שיצא לאור ביום מן הימים. איך החסיר ליבה פעימה ואיך הציפה אותה הידיעה שכאן זה יהיה כמו בחלום מושלם... רוזי בלום בת חמש עשרה מירושלים, חוצה את הכפר ליצירוטי בדרכה אל קסלפראו. אחחח... לו רק הייתה כאן דיני, חברתה בלב ובנפש...

מצצה בכוח פרלין אחרון.

מה דיני עושה ברגעים אלו? ודאי חוזרת מהסמינר, נושאת תיק כבד עמוס ספרים 'רציניים'. סוודר כחול קשור ברישול על מותניה, עייפה אחרי יום לימודים ארוך. הגומות שלה בלתי נראות. הנה היא נפרדת מריבי וחלי, ממשיכה אל הלובי המוצל בבניין שלהן. עכשיו אני הכי חסרה לה, יודעת רוזי בוודאות. דיני מרימה את עיניה פתאום, מחפשת.

"אני כאן", קופצת רוזי לעומתה ונוחתת באחת על הריפוד האדום הקמוט, נחבטת בחלון, תיק הצד שלה גולש במורד המושב אל רצפת הקרון הסדוקה.

דיני נעלמה. המציאות תפסה פיקוד בשריקת קטר עמומה.

רוזי גנחה ואספה אל תיקה ארנק ואוסף מטבעות שהתפזרו על רצפת הקרון. מה יש לרוכסנים, למה הם תמיד פתוחים? הרכבת התנשפה, משכה את עצמה אל התחנה ונעצרה בחריקה סופית.

רוזי היססה לרגע, מחפשת את הכפר הקסום שהצטייר בדמיונה, חי ונושם. התרוממה מהמושב השקוע, נעמדה מול החלון הרחב והתבוננה ארוכות.

בתחנה עמדה בקתה קטנה, ובה ישב קשיש במדים כחולים. הוא היה ככל הנראה הכרטיסן, הסבל ואף מנהל התחנה. לא רציפים שוקקים, לא משרדים ומטענים ולא מרכז תיירות של פסטורליה שווייצרית. והכפר ליצירוטי, לא היה אלא שדה עשב ענק, משתרע כמעט עד קו האופק, חותך בחדות ימינה ומשתפל במעלה רמה תלולה עד שכמעט נעלם מהעין.

אי שם בקצה הנוף הריק הזה נמצאת קסלפראו. היא רק מפחדת להרים את הראש, להישיר אליה מבט.

כמה התחננה לאימה שתיתן לה לבוא לכאן. מאז שהיא בת שתים-עשרה היא מתחננת. ליבה יוצא אל פנימייה שוקקת חיים, אל מאתיים אחיות חדשות, אל נופים אחרים, אל השבילים שבהם הלכו אימה ודודותיה.

אבל אמא הייתה נחרצת. וכשאמא נחרצת - אי אפשר להזיז אותה. רק אדם אחד בעולם יכול.

דודה רוחל.

באישון ליל, שמעה אותן רוזי משוחחות חרש במטבח.

"חיה איידל, תני לה", הפצירה דודתה. "נכון, אתם לבד, אני יודעת. אבל חשבי, גם רוזי לבד. כל היום בבית הגדול והשקט הזה, בלי אח או אחות..."

אני באמת לבד, העניקה לעצמה רוזי באותו לילה לטיפת רחמים עצמיים.

"חיה איידל, איך את יכולה לשכוח מה נתנה לנו קסלפראו", הנה משתחל לו הטון ההוא השמור לדודותיה כשהוזכרה קסלפראו שלהן. "מה תיתן קסלפראו לרוזי שלנו? אין מתנה גדולה ונדירה מזו, חיה איידל, לכל החיים. הרי את יודעת..." רוזי צרפה את תפילותיה, הרטיבה בשפע דמעות, ויום אחד אמרה אמא בשקט: "כן".

ועכשיו היא כאן. אבל הנוף קשה והדממה עמוקה, וכמה שחיפשה, אין לה עוד פרלינים. עכשיו הרכבת נושפת בשלישית, והיא חייבת לקום מהכיסא בעל הריפוד האדום ולהדוף את עצמה ואת המזוודה אל הדלתות הנרעדות לקראתה.

"צהריים טובים", הישיש במדים הכחולים הניף את המזוודה שלה אל עגלת עץ קטנה, "וברוכה הבאה".

רוזי הכריחה את הרגליים שלה ללכת, לחצות את המסילה, לעמוד בשדה העשב, בתוך הכלום שעטף את הכל. הכריחה את עצמה להאהיל על עיניה ולהביט מעלה-מעלה ולפגוש בקצה המבט בטירה הכהה, עתיקת היומין, שחלשה בתקיפות בלתי מתפשרת על התמונה הדוממת של הכפר.